

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 23 listopada 2018 r. do dnia 29 listopada 2018 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1. Aktualności

Limit na składki ZUS bez zmian

Dnia 14 listopada 2018 r. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem o sygn. akt Kp 1/18 orzekł, że zmiany w przepisach znoszących limit 30-krotności na składki ZUS są niezgodne z Konstytucją.

Trybunał Konstytucyjny rozpatrywał sprawę na wniosek Prezydenta z dnia 5 stycznia 2018 r., który miał wątpliwości dotyczące trybu zaopiniowania projektu przez Radę Dialogu Społecznego, związki zawodowe oraz organizacje pracodawców. TK orzekł, że ustawa z dnia 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw jest zgodna z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z przepisu tego wynika, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W tym samym wyroku TK orzekł, że nowelizacja jest niezgodna z art. 7 Konstytucji, który stanowi, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone. Zgodnie z informacją zamieszczoną na stronie Kancelarii Prezydenta: „W myśl art. 122 ust. 4 Konstytucji RP, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej odmawia podpisania ustawy, którą Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodną z Konstytucją. Oznacza to, że postępowanie ustawodawcze uległo zamknięciu, a ustawa z dnia 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw nie wejdzie do systemu prawnego.”

Trybunał Konstytucyjny nie oceniał merytorycznie rozwiązań prawnych zaproponowanych w zakwestionowanej ustawie.

2. Zdaniem eksperta

Kiedy zaliczka na poczet kosztów egzekucyjnych jest kosztem podatkowym?

Dopiero w sytuacji, gdy postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika będzie w całości lub w części bezskuteczne, uznać będzie można, iż zaliczka wpłacona przez

wierzyciela – w trybie art. 40 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji – może zostać uznana jako wydatek mający charakter definitywny, niepodlegający zwrotowi na rzecz tego wierzyciela. W takim przypadku kwota wpłaconej przez wierzyciela zaliczki – w części, w jakiej wierzycielowi temu nie została zwrócona – nabierze cech pozwalających na uznanie tej kwoty za koszt uzyskania przychodu tego wierzyciela.

Na podstawie art. 770 Kodeksu postępowania cywilnego, kwoty zaliczek doliczane są do egzekwowanego długu. W przypadku zatem, gdy postępowanie egzekucyjne będzie w całości skuteczne, to wówczas kwoty wpłaconej lub wpłaconych przez wierzyciela zaliczek podlegać będą zwrotowi na rzecz tego podmiotu. Dopiero zaś w sytuacji, kiedy postępowanie egzekucyjne

Andrzej Łukiańczuk

Doradca podatkowy nr wpisu: 10266

Kierownik zespołu cen transferowych. Zajmuje się przede wszystkim problematyką cen transferowych oraz zagadnieniami związanymi z podatkami dochodowymi, w tym sposobami legalnej optymalizacji podatkowej w

ramach restrukturyzacji podmiotów gospodarczych, a także prawem bilansowym. Wieloletni pracownik Departamentu Rachunkowości i Podatków jednego z największych podmiotów gospodarczych w Polsce. Ekonomista, swoje kwalifikacje podnosił studiując na Podyplomowym Studium Podatkowym oraz Podyplomowym Studium Rachunkowości Finansowej i Zarządczej w Szkole Głównej Handlowej. Jest także absolwentem Studium Doradców i Ekspertów Podatkowych organizowanym przez ISP. Współautor Komentarza do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, Restrukturyzacji spółek kapitałowych, autor publikacji w Gazecie Prawnej, a także BISP.

w całości lub w części będzie bezskuteczne, wydatki poniesione przez komornika, które nie zostały pokryte z wyegzekwowanej części świadczenia, obciążać będą wierzyciela. A zatem dopiero w takiej sytuacji, gdy postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika będzie w całości lub w części bezskuteczne, uznać będzie można, iż zaliczka wpłacona przez wierzyciela – w trybie art. 40 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji – może zostać uznana jako wydatek mający charakter definitywny, niepodlegający zwrotowi na rzecz tego wierzyciela. W takim przypadku kwota wpłaconej przez wierzyciela zaliczki – w części, w jakiej wierzycielowi temu nie została zwrócona – nabierze cech pozwalających na uznanie tej kwoty za koszt uzyskania przychodu tego wierzyciela.

Analogiczne stanowisko aktualnie prezentowane jest także przez organy podatkowe, np. w wydanej przez Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie interpretacji indywidualnej z dnia 23 września 2013 r. (nr IPPB3/423-473/13-2/GJ)), w której wskazano, że: „ (...) wydatek może być uznany za koszt uzyskania przychodów pod warunkiem, że ma definitywny charakter i pomniejsza

majątek podatnika. Definitywność wydatku oznacza, że wartość poniesionego wydatku nie została podatnikowi w jakikolwiek sposób zwrócona. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (...), zasadą jest to, że komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji. Na pokrycie tych wydatków komornik może żądać zaliczki od strony lub innego uczestnika postępowania, który wniósł o dokonanie czynności, uzależniając czynność od jej uiszczenia. (...) Kwoty zaliczek doliczane są do egzekwowanego długu. W przypadku, gdy postępowanie egzekucyjne będzie w całości lub w części bezskuteczne, wydatki poniesione przez komornika, które nie zostały pokryte z wyegzekwowanej części świadczenia, obciążają wierzyciela. (...) Oznacza to, że w kontekście definicji kosztu uzyskania przychodów wydatki na zaliczki komornicze nie stanowią kosztu podatkowego w momencie ich zapłaty. Stają się kosztem w momencie wydania postanowienia przez komornika. (...)”

Andrzej Łukiańczuk
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Odmowa przyznania podatnikowi przymiotu dobrej wiary nie może być oparta na generalizacjach

Nieustającym problemem w zakresie podatku od towarów i usług jest masowa wręcz skala oszustw opartych o mechanizm znikającego podatnika. Oszustwa te zakładają istnienie w łańcuchu podmiotu, który wystawiając fakturę na dany towar, nie odprowadza podatku należnego wynikającego z przeprowadzanej transakcji – „przechwytuje” w ten sposób należną budżetowi kwotę podatku. Wielokrotnie poza Budżetem Państwa ofiarami de facto tego rodzaju przestępstw stają się uczciwi podatnicy. Nabycie towaru bądź to od znikającego podatnika, bądź w łańcuchu dostaw, w których podmiot tego rodzaju się pojawił, wiąże się dla uczciwych podatników z ryzykiem zakwestionowania prawa do odliczenia. W

ramach powyższych postępowań Organy podatkowe przyjmują w praktyce różne sposoby ich prowadzenia, częstokroć ograniczając się do jedynie ogólników oraz bezwarunkowej odmowy uznania naliczonego podatku w przypadku zaistnienia w ramach danego łańcucha podmiotu nieuczciwego. Działanie takie jest działaniem sprzecznym z determinującą należyłą staranność linią orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który to do zakwestionowania prawa do odliczenia wymaga udowodnienia Podatnikowi od wartości dodanej braku dochowania należytej staranności kupieckiej. Powyższe konstatacje potwierdzone zostały w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2017 r. (sygn. akt. Sygn. akt. I FSK 133/16).

Jak wskazał w powyższym wyroku NSA: W kwestii wykazania podatnikowi braku z jego strony należytej staranności kupieckiej, której zachowanie pozwoliłoby mu na ustrzeżenie się oszukańczej działalności kontrahenta,

koniecznym jest – w świetle kryteriów dochowania przez podatnika należytej staranności sformułowanych przez TSUE głównie w wyroku z dnia 7 listopada 2017 r. wydanym w sprawach połączonych C-80/11 i C-142/11 – jednoznaczne wskazanie konkretnych czynności zaniebanych przez podatnika, których dokonanie i uwzględnienie pozwalałoby mu na stwierdzenie, że zakwestionowane faktury pochodzą od podmiotu jedynie firmującego cały lub część obrotu, podczas gdy faktycznym usługodawcą wykonanych prac (lub ich części) był inny podmiot (firmowany). Tylko bowiem gdy organ podatkowy wykaże na podstawie obiektywnych dowodów, że adresat faktury wiedział lub powinien wiedzieć, że transakcja powołana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia stanowiła oszustwo popełnione przez rzeczony wystawcę lub innego przedsiębiorcę uczestniczącego w łańcuchu świadczonych usług, zasada neutralności podatkowej nie sprzeciwia się temu aby odmówić prawa do odliczenia podatku naliczonego z takiej faktury (wyrok TSUE z dnia 6 września 2012 r. w sprawie tej C-324/11, Gábor Tóth). Jak wskazał z kolei NSA w wyroku z dnia 19 września 2017 r.

Powyższy wyrok w sposób jednoznaczny potwierdza obowiązek szczegółowego badania stanu wiedzy oraz działań podjętych przez podatnika w celu zakwestionowania istnienia u podatnika przymiotu dochowania należytej staranności, a tym samym dobrej wiary.

2. Interpretacje podatkowe

Odpracowywanie zaległości czynszowych nie generuje przychodu po stronie najemcy

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

W związku z powyższym powstały wątpliwości czy odpracowywanie przez najemcę zaległości czynszowych generuje po jego stronie powstanie przychodu podlegającego opodatkowaniu. W kwestii tej wypowiedział się Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia 15 października 2018 r. (0115-KDIT2-2.4011.344.2018.1.ŁS). Jak wskazał organ w powyższej interpretacji: „W myśl postanowień art. 659 § 1 i § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny

(Dz.U. z 2018 r., poz. 1025 ze zm.) przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Czynsz może być oznaczony w pieniądzech lub w świadczeniach innego rodzaju.

Z powyższego wynika, że wynajmujący jest zobowiązany do zapłaty czynszu najemcy, przy czym zapłata może być oznaczona w świadczeniach innego rodzaju niż pieniądze.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1234 ze zm.) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie.

Z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2 ww. ustawy).

Natomiast w myśl art. 18 ust. 3 ww. ustawy osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

W świetle art. 435 Kodeksu cywilnego jeżeli dłużnik w celu zwolnienia się z zobowiązania spełnia za zgodą wierzyciela inne świadczenie, zobowiązanie wygasa. Jednakże gdy przedmiot świadczenia ma wady, dłużnik obowiązany jest do rękojmi według przepisów o rękojmi przy sprzedaży.

Jest to instytucja prawna zwana datio in solutum (świadczenie zamiast wykonania). Celem datio in solutum jest wygaśnięcie istniejących pomiędzy stronami zobowiązań (w tym przypadku z tytułu zaległości w opłatach czynszowych, eksploatacyjnych i mediów oraz bezumowne korzystanie z lokalu) poprzez spełnienie przez dłużnika świadczenia innego niż określone w treści pierwotnej umowy czy łączącego strony stosunku prawnego wynikającego z art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Zobowiązanie wówczas wygasa tak, jakby wygasło przez zwykłe wykonanie (np. przez zapłatę uzgodnionej pierwotnie kwoty), przy czym

konieczną przesłanką wygaśnięcia zobowiązania – poza umową stron – jest rzeczywiste dokonanie świadczenia przez dłużnika.

Przechodząc do podatkowych aspektów opisanych czynności stwierdzić należy, że spłata długów – w tym w formie odpracowania – jest dla dłużnika obojętna podatkowo, nie można bowiem z faktu świadczenia pracy w zamian za wygaśnięcie ciężącego na dłużniku zobowiązania wywieść, że dłużnik uzyskuje przychody, o których mowa w art. 11 ust. 1 lub art. 14 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Mając na uwadze przedstawiony we wniosku opis zdarzenia przysłego i przytoczone wyżej przepisy prawa, stwierdzić należy, że po stronie osób zajmujących, na podstawie umowy najmu bądź bez tytułu prawnego do lokalu, lokale wchodzące w skład

mieszkaniowego i użytkowego zasobu Gminy, zarządzanego lub administrowanego przez Wnioskodawcę, nie powstanie przychód podlegający opodatkowaniu w związku z odpracowywaniem przez nich zaległości z tytułu opłat czynszowych, eksploatacyjnych i mediów oraz za bezumowne korzystanie z lokalu. W konsekwencji Wnioskodawca jako płatnik nie jest zatem zobowiązany do odprowadzenia zaliczek na podatek dochodowy oraz nie ma obowiązku sporządzenia informacji PIT-8C”.

Reasumując należy stwierdzić, że odpracowywanie przez najemcę zaległości czynszowych nie generuje po jego stronie przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, a wynajmujący nie jest w tym przypadku obowiązany do wystawienia z tego tytułu informacji PIT-8C.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów wynagrodzenia dla członka zarządu spółki za świadczenie usług w ramach działalności gospodarczej

Ustalenie odrębnego wynagrodzenia członka zarządu za zarząd spółką oraz zawarcie przez spółkę dodatkowej umowy na świadczenie innego rodzaju usług – unikatowych ze względu na kompetencje kontrahenta (równocześnie członka zarządu) oraz odmiennych od czynności zarządczych, jest często spotykany w praktyce. Zasadniczo koszty wynagrodzenia z tytułu świadczonych przez członka zarządu usług w ramach jego działalności gospodarczej, mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodów tej spółki.

Co do tego zagadnienia szerzej wypowiedział się Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z dnia 14 maja 2015 r. (IPTPB3/4510-65/15-2/KJ). Interpretacja dotyczyła prezesa zarządu spółki z o.o. wykonującego swoją funkcję na podstawie powołania.

Do zakresu jego obowiązków należały typowe dla tej funkcji czynności, takie jak prowadzenie spraw spółki, reprezentowanie spółki wobec osób trzecich oraz przed sądami i organami administracyjnymi, uczestnictwo w zebraniach zarządu, czy przygotowywanie i uczestnictwo w zwyczajnych i nadzwyczajnych zgromadzeniach.

Prezes spółki planował jednocześnie rozpocząć prowadzenie własnej, pozarolniczej działalności gospodarczej, w ramach której będzie świadczył na rzecz spółki usługi doradztwa finansowego za wynagrodzeniem. Czynności wykonywane w ramach działalności gospodarczej w żadnym zakresie nie pokrywały się z czynnościami wykonywanymi w ramach pełnienia funkcji prezesa zarządu. Organ podatkowy zgodził się ze stanowiskiem wnioskodawcy, że ma on prawo zaliczyć wydatki tytułem wynagrodzenia dla zleceniobiorcy, będącego jednocześnie członkiem zarządu spółki za świadczenie usług w ramach jego działalności gospodarczej do kosztów uzyskania przychodów.

Wskazał przy tym, że w przedmiotowej sprawie nie znajdą zastosowania regulacje zawarte w art. 16 ust. 1 pkt 38 ustawy CIT. Na podstawie tego przepisu wyłączono bowiem z kosztów uzyskania przychodów m.in. wydatki związane z dokonywaniem jednostronnych świadczeń na rzecz wspólników lub członków spółdzielni niebędących pracownikami w rozumieniu odrębnych przepisów. Tymczasem wypłacone prezesowi zarządu wynagrodzenie nie jest świadczeniem jednostronnym, lecz wzajemnym.

W zamian bowiem za otrzymane świadczenie (w postaci ww. wynagrodzenia) prezes zarządu świadczy na rzecz

spółki usługi, w ramach własnej działalności gospodarczej. Organ uznał ponadto, że w odniesieniu do omawianego wynagrodzenia nie ma również zastosowania wyłączenie z kosztów podatkowych, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 38a ustawy CIT.

Na podstawie tego przepisu wyłączono bowiem z kosztów uzyskania przychodów wydatki na rzecz osób wchodzących w skład rad nadzorczych, komisji rewizyjnych lub organów stanowiących osób prawnych oraz spółki, z wyjątkiem wynagrodzeń wypłacanych z tytułu pełnionych funkcji. Zarówno w przepisach ustawy z dnia 15 lutego 1992 r., ani też w KSH nie unormowano pojęcia „organu stanowiącego osoby prawnej”. Dlatego przez to pojęcie należy rozumieć organy władne podejmować decyzję w sprawach spółki, w tym dotyczące jej funkcjonowania oraz powoływania i odwoływania jej organów wykonawczych.

Organem stanowiącym będzie zatem w szczególności odpowiednio: zgromadzenie wspólników (w spółce z o.o.) lub akcjonariuszy (w spółce akcyjnej), walne zgromadzenie członków (zebranie przedstawicieli) w spółdzielniach, walne zebranie członków w stowarzyszeniach. Istotnym jest, by odróżnić organy stanowiące od organów wykonawczych osób prawnych, w tym zwłaszcza ich organy zarządcze. W związku z tym, wydatki ponoszone na rzecz członków zarządu nie są objęte dyspozycją art. 16 ust. 1 pkt 38a ustawy CIT, ponieważ zarząd nie jest organem stanowiącym, a jest organem zarządzającym, wykonawczym.

Za kluczowy organ uznał również fakt, że czynności wykonywane w ramach działalności gospodarczej w żadnym zakresie nie będą pokrywały się z czynnościami wykonywanymi w ramach pełnienia funkcji członka zarządu.

Podsumowując, organ podatkowy stwierdził, że wydatki (wynikające z prawnie skutecznej czynności

prawnej) ponoszone na rzecz członka zarządu, z którym została zawarta umowa cywilnoprawna, w tym o dzieło lub umowa zlecenia, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów spółki. Organ podatkowy zastrzegł jednocześnie, że w niektórych indywidualnych przypadkach występują sytuacje uzasadniające nieuznawanie tego rodzaju wydatków za koszty uzyskania przychodów lub nieuznawanie ich w pełnej wysokości. Zdaniem organu podatkowego, takie sytuacje występują m.in., gdy wynagrodzenie w szczególności:

- ustalono w wysokości uzasadniającej zastosowanie art. 11 ustawy CIT, czyli w przypadku zastosowania w stosunkach między podmiotami powiązаныmi warunków nierynkowych,
- uchwalono z naruszeniem art. 235 KSH powodującym, że uchwała przyznająca wynagrodzenie takim udziałowcom dotknięta jest wadą powodującą jej nieważność w tym zakresie,
- stanowi formę ukrytej wypłaty dywidendy (np. w przypadkach, kiedy wysokość takich wynagrodzeń „dopasowywana” jest do wysokości dochodów spółki) lub stanowi próbę obejścia przepisów ustawy CIT.

Analogiczne stanowisko prezentowane jest również w najnowszych interpretacjach podatkowych wydanych w przedmiotowym zakresie. Mowa tu między innymi o interpretacji Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 7 kwietnia 2017 r. (1462-IP-PB6.4510.11.2017.3.AG) oraz z dnia 1 grudnia 2017 r. (0111-KDIB2-1.4010.240.2017.2.JP). W obu przypadkach organ za istotną uznał okoliczność rozgraniczenia czynności wykonywanych jako członek zarządu, takich jak czynności obejmujące swym zakresem kierowanie/zarządzanie czy reprezentowanie spółki, oraz czynności wykonywanych w ramach współpracy ze spółką na podstawie umowy cywilnoprawnej.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Składki na Fundusz Solidarnościowy

Ustawa z dnia 23 października 2018 r. o Solidarnościowym Funduszu Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, która czeka na podpis prezydenta, wprowadza do porządku prawnego państwa fundusz celowy nieposiadający osobowości prawnej, tj.: Solidarnościowy

Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych (zwany dalej „Funduszem”), który ukierunkowany będzie na wsparcie społeczne, zawodowe i zdrowotne osób niepełnosprawnych.

W art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 października 2018 r. wskazano katalog przychodów Funduszu. Źródłem tych przychodów będzie przede wszystkim

obowiązkowa składka na Fundusz stanowiąca 0,15% podstawy wymiaru składki na Fundusz Pracy oraz danina solidarnościowa regulowana ustawą z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wysokość składki na Fundusz będzie określona w ustawie budżetowej (na takich samych zasadach jak jest określona wysokość składki na Fundusz Pracy). Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 23 października 2018 r. do obowiązkowych składek na Fundusz stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące obowiązkowych składek na Fundusz Pracy. Przepis art. 5 ustawy z dnia 23 października 2018 r. określa zasady poboru składek na Fundusz. Poboru składek na Fundusz dokonywać będzie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS). Ustawa wprowadza system poboru składki polegający na

pobieraniu przez ZUS łącznie składki na Fundusz Pracy i Fundusz. Wpływy będą następnie dzielone przez ZUS między Fundusz Pracy i Fundusz określonym algorytmem. Płatnik składek będzie opłacał łącznie składki na Fundusz Pracy i Fundusz w wysokości 2,45%, z której to wpłaty zostanie wyodrębniona składka na Fundusz w wysokości 0,15%, i w konsekwencji składka na Fundusz Pracy będzie wynosiła 2,30%. Pobrane składki będą rozliczane proporcjonalnie przez ZUS i przekazywane na rachunek Funduszu Pracy i Funduszu Solidarnościowego po potrąceniu kosztów poboru.

W związku z powyższym płatnicy składek będą przekazywać do ZUS składkę w wysokości 2,45%, która będzie sumą składek na Fundusz Pracy i Fundusz.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Remont budynku a podatek od nieruchomości

W prawomocnym wyroku z dnia 27 września 2018 r. (II FSK 2615/16) NSA odniósł się do podnoszonego przez Podatnika związku pomiędzy koniecznością przeprowadzenia remontu budynku a możliwością zastosowania obniżonej stawki podatku od nieruchomości właściwej dla budynków pozostałych, przewidzianej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (dalej określanej jako: „ustawa”).

Wyrok zapadł w sprawie ze skargi kasacyjnej od wyroku WSA w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2016 r. (I SA/Lu 1322/15), wniesionej w oparciu o zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 1a ust. 1 pkt 3) w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2) lit. b) i e) oraz z art. 4 ust. 1 pkt 2) ustawy przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że stan techniczny budynku – „hali wachlarzowej” – nie powodował, że nie mogła być ona wykorzystywana w działalności gospodarczej, a w konsekwencji nie stanowił względów technicznych uzasadniających zastosowanie stawki opodatkowania właściwej dla budynków pozostałych.

Podatnik podnosił bowiem, że w stanie prawnym adekwatnym w okolicznościach sprawy, użyte w art 1a ust.1 pkt 3 ustawy pojęcie „grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej” oznaczało grunty, budynki i budowle będące w posiada-

niu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. To zaś powodowało, że w ocenie tegoż Podatnika konieczność przeprowadzenia remontu budynku była przyczyną technologiczną uniemożliwiającą wykorzystywanie nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej.

NSA, oddalając wskazaną skargę, jednoznacznie zaakceptował stanowisko prezentowane zarówno przez WSA w Lublinie, jak i wcześniej organy podatkowe obu instancji.

Uznał bowiem, skądinąd odwołując się do niemal jednolitego orzecznictwa sądów administracyjnych, że nie można utożsamiać „względów technicznych” z przeszkodami o przejściowym charakterze.

W szczególności w pełni zgodził się z oceną sądu administracyjnego pierwszej instancji wyrażoną w pisemnych motywach powołanego orzeczenia z 13 kwietnia 2016 r., zgodnie z którą „aby budynek mógł zostać wyłączony z opodatkowania stawką jak dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, względy techniczne muszą mieć charakter trwały i obiektywny”,

tymczasem – jak ustalił WSA – budynek hali mógł zostać przez podatnika doprowadzony – w drodze zwyczajnych prac remontowych – do stanu umożliwiającego wykorzystanie w działalności gospodarczej, a zaistniałe przeszkody faktyczne miały charakter wyłącznie przejściowy oraz usuwalny, i stanowiły wynik zaniedbań po stronie podatnika.

W takiej sytuacji NSA potwierdził ocenę, że sporny budynek nie podlegał wyłączeniu z opodatkowania wyższą stawką, z uwagi na „względy techniczne”, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3) ustawy. Uznał bowiem, że „konieczność przeprowadzenia remontu budynku nie jest przyczyną technologiczną uniemożliwiającą wykorzystywanie nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej. Sporny budynek istnieje, wyłączony był jedynie z eksploatacji i został przeznaczony do zbycia. Subiektywne przekonanie podatnika, czy też samo jego oświadczenie o niemożności wykorzystania budynku do

prowadzonej działalności, nie jest dowodem, na którym można by oprzeć ustalenie o technicznych względach wykluczających możliwość wykorzystania ich do takiej działalności”.

Należy dodać, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym podobne wątpliwości nie znajdują podstaw w ustawie, gdyż w świetle art. 2 ust.2a pkt 3 te same regulacji o wyłączeniu z kategorii „gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej” decyduje wydanie wobec budynków, budowli lub ich części, ostatecznej decyzji organu nadzoru budowlanego, o której mowa w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, lub też ostatecznej decyzji organu nadzoru górniczego o trwałym wyłączeniu budynku, budowli lub ich części z użytkowania. Wyrok utrwała jednak linię orzeczniczą istotną z punktu widzenia dotychczasowego brzmienia powołanych przepisów ustawy.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowañ Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy – Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewski@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>